

LÁM ETELKA

A zenebohóc

Júlia csendben ült édesanyja mellett, aki nagyon betegen feküdt az ágyban. Már nem beszéltek, szavak nélkül is kommunikáltak. A délutáni napfény egy kis aranylós sugara belopakodott a lehúzott zsalu rései között, reményt nyújtva a betegnek a megpróbáltatás és szenvedés végéhez. Kezük összekulcsolódott, határtalan béke és nyugalom áradt szét a szobában. Hirtelen kinyílt az ajtó, és megjelent Ágnes, a húga, halkán intett Júliának. Igen, most el kell mennie, de siet vissza. Aggódva eresztette el a mama kezét, emlékeibe bevillant, mikor ő volt beteg, és milyen megnyugvást jelentett neki anyja simogató keze. Egy kis mosolyt varázsolt arcára Júlia, és megcsókolta anyja homlokát.

Sietve hagyta el a lakást, rohant végig az utcán. Anyja arca lebegett előtte, végigsuhant a gondolat, hogy visszafordul, de nem tette. A lábai vitték tovább, szinte rogyadozott a térde, vagy tíz perc kiesett az emlékezetéből. Hirtelen azt látta, hogy már bent van a kórházban a gyerekosztályon. Mária nővér üdvözölte, hogy siessen, a gyerekek már várják.

Gyorsan átöltözött, felvette a bohócruháját, arcát kifestette, a trombitáját átölelte, és bement a gyerekekhez. Szinte el is felejtette a napi eseményeket, mikor a gyerekek csodálkozó és szomorú, nagy szemeit meglátta. Trombitálva és táncolva varázsolt elő a kis plüss macikat a nagy kockás zsebéből. Pirosra festett, nagy orrát megcsavarta, és körbe-körbe potyogtak le a padlóra a színes, pattogó golyók. Két kislány és egy fiúcska szaladt hozzá, hajuk nem volt a kezeléseik miatt, de eltűnt a szomorú tekintet. A gyerekek kacagtak, hozzá bújtak, és ekkor megcsörrent a mobiltelefonja, csak üzenet volt. Ágnes írta: anya elment, eltávozott... Júlia többször is elolvasta, nézte a betűket, a szavak értelmét először nem is fogta fel... majd az ölében ülő gyerekekre nézett, két könnycsepp gurult le az arcán, és vidám nevetéssel, trombitálva folytatta a játékot...

Gondolatok mentén...

Emlékeim peregtek, gyorsan, álomszerűen,
mikor veled álmodtam ma éjjel.
Fehér aranyat sugárzott aurád, és ezüst ködfátyol takart el.
Légies lábnyomodat ott hagytad a hóvirágokkal teli réten.
De láttalak, rohantam feléd, és örömtől remegő hangon
kiáltottam neked: édesanyám!
Letérdeltem előtted, és úgy kértelek, maradj még,
maradj velem egy napot, egy órát, egy percet!
Egy szent pillanatot! – alkudoztam kétségbeesetten.
Mint egy fuldokló, aki megkapaszkodik az utolsó szalmaszálban.
Egy a vágyak közül, mely a legfontosabb,
egy örömteli másodperc, amikor átölelhetlek,
erősen tarthatlak a szeretet puha bársonyos kötelével,
mert te hirtelen egyre messzebb, távolabb kerültél tőlem.
Kecses női alakod lassan eltűnt a fehér habos felhők között.
S utánad pillantva, a fehér hóvirágokkal teli réten
légies lábnyomodat megkoszorúzva,
a boldog percek apró, kék virágait
csókokkal borítottam.

Örökméces

Fekete árnyakat korbácsolt
a heves, viharos szél,
ahogy megrázta a
nagy, terebélyes diófát.
A holdvilág bevilágította
a házunk verandáját,
mintha fehér liszttel
szórta volna tele az udvart.
Jeges dara hullott le az égből
jelezzén, a Tél tündére beosont,
hozva a hideget, teljesítve ígését.

S ekkor kibontotta hajfonatát,
megrázta hófehér hajzuhatagát,
majd apró, csillogó hópelyhekkkel
ajándékozta meg a még puha földet.
Kertünk úrnői, a piros rózsaszálak
alázattal hajtották le fejüket,
és átadták magukat a téli álomnak.
S mi csöndesen álldogáltunk az eresz alatt,
Dédikém és én, karjával átölelt,
dolgos és szerető ujjával
végigsimította copfos, barna hajamat.
Szemeiben az aggódó szeretet örökmécsese égett.
Ez mint egy valóságos, igaz álom,
s előttem jár nap mint nap,
hiszen Dédikém elment.
Jóságos szeme rám tekint,
gyöngéd, szerető hangja mutatja
nekem mindig a helyes utat.

Őszi hangulat

A hajnalpír csendjében
eljön az elmúlás pillanata.
A rozsdaszínű falevelek
félig síró és nevető arccal
búcsút intenek a fák
ezüstszürke ágainak.
Majd lassú libegő táncban
peregnek le a puha avarra.
Csak az őszi rózsák virágszirmai
lengedeznek tétován tovább.
Maradjanak, vagy menjenek?
S engednek a makrancos, heves szélnek.
Még utoljára beszippantjuk az őszi illatát.

Íme, figyelj, s láss csodát szemeiddel!
Amott a hegyoldal lankáján
a szőlőtőkék fürtjein ringatóznak
az aranyló aszúszemek.
Pajkosan összecsengenek,
tükörfényük ezernyi apró csillag.
Fehér és kék színekben szikráznak,
– mint igazi, ritka drágakövek –
az őszi napsütésben.
Mézédes aromájuk íze
bejárja az eget és földet.

Egy hajnal márciusban

A márciusi hajnal,
mely oly fiatal és üde,
hisz a lélek tiszta,
kristály fényében,
az igazság erejében,
a szabadság mítoszában.
Teste, mint a méz, édes és friss,
aranyfényben úszik,
körbeöleli a márciusi reggelt,
megrázza ezüstfonállal átszótt párnáját.
Leoldja selyemruhája szoknyáját,
kiteríti bársonyos kötényét.
Puha kis kezével elhullajtja
a tavaszt, életet adó magvait,
s lám, mosolygó rügyek fakadnak
a zöldellő faágakon.

Magyar irodalom gyöngyszemei csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/104478816423860/>